

Arriben els Carnestoltes

Des de la Butaca d'en Voltaire. PER L'HOMENOT DE LA PIPA

A les nostres contrades el febrer sempre és fred, un fred que es fica al cos i ens deixa "tiessos" com un bacallà. Enguany l'encarem amb el cor glaçat i el cap a punt de bullir. El temps del carnaval anuncia, en els països cristianitzats, el pas als 40 dies de la quaresma, amb sacrifici fins la celebració de la Pasqua.

Valgui el pròleg per situar-nos en una comunitat, la nostra, on ja fa temps que estem passant la quaresma els ciutadans. No sé si val la pena tenir un rei del carnaval, el carnestoltes o com diem en el títol, tenim molts, masses, carnestoltes!

Molts anys, per Carnaval és fàcil disfressar-nos de capellans, bisbes, frares, monges o, per humilitat, de sagristans. És molt més fàcil anar a la festa amb un bon "traje y corbata" i matem diversos ocells d'una tacada (de billar). Els que ens observin poden endevinar si anem de ministre, rei, diputat, assistent de diputat/da, lladre, mafiós o assessor.

En veritat us dic, que tenia preparat material per l'article que començava: "Oh! S , l'església!, A tots ens excita malparlar de l'església i de la seva ostentació de riquesa, que si el Vaticà té molt or acumulat, que si el tresor de Montserrat, va a que el patrimoni acumulat és excessiu (recordem que va resistir la desamortització de Mendizábal al segle XIX) i...".

I ara resulta que no podem posar la mà al foc per alguns dels nostres representants, escollits democràticament. Tinc al cap alguns polítics no necessàriament de la meua corda de conviccions que sí posaria la mà al foc per ells. La societat democràtica sota sospita. Recordem que som les persones i la condició humana el que dóna pàtina a les nostres conductes. Tractament del problema: més Democràcia, amb majúscules i més rigor democràtic; sinó "quan creus que ja s'acaba, torna a començar" i això no ens ho podem permetre.

: *Maria Picassó*
Il·lustració